

GRONINGEN HEEFT PRIMEUR VAN STEENMARTERMOTEL

In aanwezigheid van provincie, dierenbescherming, medewerkers van LNV en pers is het eerste steenmartermotel op het dak van de Thuiszorg Groningen geopend. Alleen de beoogde gasten, de steenmarters zelf, waren niet in levenden lijve aanwezig.

Steenmarters zijn beschermde diersoorten. Doden, vangen, vervoeren etc. van deze marterachtigen is verboden. Bescherming was nodig wegens het sterk teruggelopen aantal steenmarters in Nederland. Het romantische beeld van Steenmarters op een ruïne dreigde volledig te verdwijnen. De oorzaak is duidelijk: sinds de wederopbouw wilden wij geen ruïne meer. Maar ruïnes weg betekende ook bijna: steenmarters weg. Reden voor een beschermde status dus. En dat werkte: vanaf midden jaren tachtig van de vorige eeuw begon de wederopmars in Zuid-Limburg en Oost-Nederland. In de jaren negentig begon, na Drenthe, ook Groningen mee te doen. Friesland geniet inmiddels ook mee.

Nog steeds hadden wij geen ruïnes, maar de slimme Steenmarters bedachten daar een list op: Je neemt gewoon een bestaand pand, bewoond, onbewoond of onbewoonbaar verklaard, maakt niet uit, en daar trek je dan ongevraagd in. Voor de veiligheid, je weet het zowel met je eigen jongen als met die mensen maar nooit, betrek je tegelijkertijd ongevraagd nog andere panden. Vaak worden zo'n

vijftien panden of meer af en toe door Steenmarters bezocht, waarvan er drie tot vier regelmatig "bezet" worden. Het pand van Thuiszorg Groningen behoorde tot de laatste categorie. Jongen werden dit jaar gezien in een ander pand, een straat verderop.

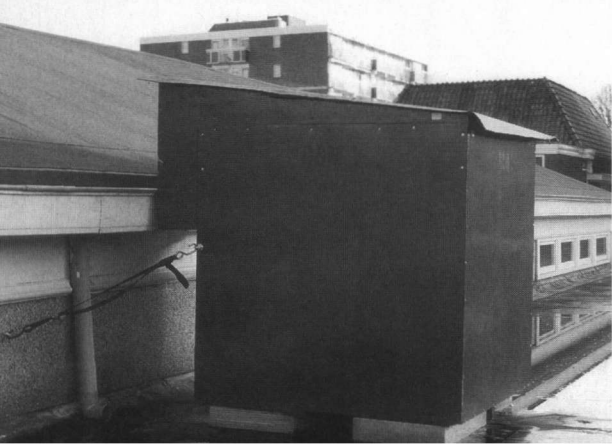
In een aantal gevallen gebeurt dat "onderhuren" ongemerkt, soms wordt het zelfs zeer gewaardeerd. Bij een sterk groeiend aantal bewoonde panden leidt het marterbezoek echter tot ergernis en overlast bij de feitelijke bewoners. Ergernis en overlast die in zeldzame gevallen helaas tot regelrecht lijden kan leiden, waarbij mensen letterlijk hun (vakantie)woning, kantoor of werkplek uitgejaagd worden. Als er dan niet ingegrepen wordt, voorzien Steenmarters zichzelf, onbedoeld maar toch, van een heuse ruïne.

Meestal lukt het, binnen het wettelijk kader, de dieren van hun ongelukkig gekozen woonplaatsen te verjagen door alle toegangsmogelijkheden op geschikte momenten af te sluiten. Daarna rest vaak het (zoveel mogelijk) ruimen van de mest en pies en het vervangen van delen van de plafonds.

In de praktijk komt het er echter op neer dat Steenmarters, nadat ze uit een van hun meest gebruikte panden verjaagd zijn, uitwijken naar een ander "hoofdpand". Vrij snel daarna wordt een nieuw "hoofdpand" aan hun lijstje toegevoegd, wat dus nieuwe schade oplevert.

De melding van Steenmarteroverlast bij zowel de Thuiszorg Groningen als een naburig pand, "twee straten verderop" in Hoogezand zette ons aan tot een andere oplossing: het ontwerpen en bouwen van een los, mobiel marterhuis, als alternatief voor het hoofdverblijf op de afgesloten zolder. De ontwikkelingstijd is vrijwilligerswerk, thuiszorg was zo goed om de kosten te betalen.

Het steenmartermotel van de buitenkant bekeken.
Foto: Jan Doevendans

Jan Doevendans, Verlengde
Grachtstraat 12-14, 9717 GG
Groningen